„Demokracie je boj! “

Duben, květen, červen 2016

Vémyslický

R E B E l

Nezávislé komentování politického, kulturního i náboženského života, nejen městyse Vémyslice bez falešné občanské, politické a jiné korektnosti

Témata

samospráva politika zahraničí ekonomika náboženství školství mládež rodina toulky kultura filosofie komentáře glosy satira vztahy a sex sport místní bulvár všehochutě

„Domov je místo, o které nemusíme prosit.“ Frost

O MÍSTNÍM PATRIOTISMU – nekonečná story

„Všeho s mírou!“ bylo jedním ze základních životních pilířů našich předků.

Skutečnost, že se ne vždy – pokud vůbec – moudrostí a zkušeností svých předchůdců skutečně řídili, není zase až tak překvapující. Možná je to věkem, ale já vnímám právě nedokonalost, průšvihy, neúspěchy i fatální prohry rodičů, prarodičů i praprarodičů se shovívavým pochopením stejně chybujících a omylných pokračovatelů rodu. S dovětkem, že stejně jako naši předkové podobně složitě, kostrbatě, neuměle a zejména s naivní vírou ve vlastní dokonalost pácháme stejné blbosti jako naši vážení otcové, patriarchové, političtí vůdci, papežové a zejména samozvaní, nezničitelní a nesmrtelní dobroserové.

Být patriotem- natož tím vesnickým – je vždycky „ošajlich.“

Tím neříkám, že odsuzují zdravý vztah k svému rodišti, bydlišti, rodinnému klanu, etnické skupině, náboženskému společeství, národu, politickému uspořádání a jiným vztahovým zákrutám, když je provázený rozumnou dávkou „zamilované slepoty.“

2.

Můj vztah k městečku Vémyslice byl, je a zůstane poněkud rozporuplný. Asi dle mého nejoblíbenějšího podobenstvi, kde se problematická tchyně řítí v zeťákově novém, ještě nepojištěném meďouru, do hlubokého údolí.

Rodokmen části mých předků sice údajně nesahá do časů, kdy abatyše tišňovská porodila zdravého chlapečka v obci Výmyslice /údajně zplozeného místním římskokatolickým knězem/ ale „pouze“ někam do raného předminulého století, kteří přišli od Plzně /ze z Plzně/ jako odborníci ve výrobě piva.

Potom se se můj abstinující tatínek nemohl divit, že pivo patřilo, patří a patři bude mezi mé nejoblíbenější nápoje. Jiným povedeným pra, pra a dalším pra byla babička s německými kořeny, která se za celý svůj dlouhý život prý nedokázala naučit říci česky ani „tópry ten…“

Mé rané dětské vzpomínky souvisí s dobou, kdy už vládl bolševik, ale združstevňování se teprve plánovalo. Selskou mentalitu jsem vnímal prizmatem dítěte vyrůstajícího z velmi skromných poměrů. Do nejdelší smrti nezapomenu na některé zážitky, které se vryly do mé dětské duše a které mě ovlivňují celý můj život. Zejména jednání, chování i vystupování takzvaně „selských“ od nichž se mi i mým kamarádům nejednou dostávalo láskyplných oslovení „žebroto“ nemluvě o nepřéhlednutelné nafoukanosti považovat některé vémyslické zvyklosti, tradice, výro

í a svátky za své výlučné hájenství, v nichž místní „žebrota“ mohla hrát puze trpěnou roli statistů.

Obzvlášť půvabným rysem nejen místní pospopolitosti se stalo opovržlivé oslovení nových obyvatel městečka milou přezdívkou „přivandrovalec“ místo radosti, že se ozdravuje místní genofond. Mnohé se už změnilo k lepšímu ale vždy mě čas od času vyrazí dech, když někteří místní občané žijící v obci teprve krátce, už napadají –a to je právě pikantní – pouze muže, nikoliv přivdané ženy.

Kdysi jsem se se v místní hospodě „U Gilberta“ zastal muže, jehož jsem z nejrůznějších důvodů skutečně nemusel, proti oslovení „přivandrovalec“ námitkou, že patriotova manželka je podle této logiky také přivandrovalkyně.

Půllitr plný piva, jímž se roduvěrný občan vémyslický chystal spláchnout spravedlivé opovržení nad existencí obtížné náplavy po mé replice nedoputoval k žíznivým ústům, ale byl vržený proti mé maličkosti. V hospodě prostě musí být člověk

ve střehu a tak uhnout neřízeně putujícímu půllitru nebyl zase až takový problém. Ovšem vylitého piva byla věčná škoda, i když stálo tenkrát ká pade.

Mezilidské vztahy a soužití se uspokojivě nepodařilo vyřešit dodnes a já osobně pochybuji, že by se to mohlo kdy trvale podařit. Nedokázalo to křesťanství a vzhledem k lidské povaze to ani dokázat nemohlo, i když na to mělo dva tisíce roků. Jistě, při zdravém stupni rezervovanosti a respektu lze rozumného soužití dokázat mezi lidmi,kteří se umí a především mají oboustranný zájem domluvit na obecně uznávaných pravidlech.

Co si budeme povídat. Sousedské spory, hádky i rodová nenávist není zas až tak cizí našemu městečku. Dovolím si tvrdit, že právě nově příchozí občané vnáší nové myšlenky, pohledy, obohacují každodenní život městečka, ohlazují staré spory/a současně vytváří spory a problémy nové/, ale v zásadě posunují život vémyslické pospolitostosti k nové, životaschopné perspektivě.

Není zas až tak velkým tajemstvím, že v jistém historickém období vémyslické minulosti docházelo z důvodů majetkových až k incestním sňatkům. K jakým následkům to mohlo v krajním případě vést, ví každý místní králíkář… foto M.Hrdina ml.

R Y Z Í T R A D I C E „Nerozbíjej zrcadlo, které ti ukazuje křivou hubu…“

Jedna z mála vémyslických tradic, jichž si naprosto bezproblémově vážím, je prvomájové psaní nejrůznějších vtipných a satirických hlášek na místní vozovky a chodníky.

Je to nejen vémyslický fenomém, ale ten místní způsob považuji však za přímo fantastický, jedinečný, originální, neopakovatelný, hluboce filosofický, nadčasově platný, mravně a morálně vyvážený, sarkasticky pravdivý a satiricky úpřimný.

Zkrátka a dobře nefalšovaně vémyslický.

Volat na vémyslickou mládež hledající svůj způsob seberealizace a vztah k místní problematice policii je bolševická zvrhlost. Navíc, když jediná škoda mimo vzteku potrefených je v podstatě nulová. V porovnání s útoky na mou lidovci nenáviděnou nástěnku „Demokracie je boj“, jejím vyvracením a malováním kosočtverců ze strany dospělých tato „vzpurná“ mládež je důkazem, že zdravý vémyslický duch vítězí nad lidoveckým pokrytectvím a farizejstvím stejně, jako vémyslické ženy v minulosti zvítězily nad „neposkvrněném početí“ tišňovské abatyše.

NĚKTERÁ VÝROČÍ „Paměť slábne, pokud ji necvičíme.“ Cicero

Nejsem určitě sám, kdo zaznamenal v poslední době nejrůznější pokusy o přepisování historie – třeba druhé světové války. O agresivních vojácích nacistického Německa se začíná opatrně hovořit jako vzorech vojenské ctnosti, obětavosti a dokonalosti, jímž jen diletantský vůdce zabránil v potření bolševických barbarů. Tehdejší sovětský voják je popisovaný jako bezradný prosťáček nucený bojovat s politickými komisaři a namířenými kulomety vojáků NKVD za zády. Dále jako neurvalý surovec, znásilňující zejména bezbranné německé ženy, zloděj hodinek, jízdních kol a ničitel majetku nebohých Němců.

To určitě v mnohých případech byl. Válku ovšem rozpoutal Němec a ne Rus, i když byl jistou dobou germánským spojencem. Je třeba mít na paměti, že nacistické Německo vedlo boj především národnostní s cílem vyhubit nejen židy, ale zejména a hlavně Slovany. Češi byli na řadě hned po „vyřešení židovského problému“!

Rád bych pronesl malou poznámku na jednoho feudála, který zrestituoval nesmírný majetek za poněkud podezřelých okolností a zalykající se vztekem, že se až na několik zjevných odrodilců odmítáme omluvit sudeťákům za „nelidské, brutální a sadistické vyhnání“ z historické domoviny po skončení druhé světové války.

Tak tedy pár faktů.

V osmatřicátém roce minulého století se drtivá většina sudetských Němců přála vrátit domů – do Rajchu. Ostudná mnichovská konference jim toto přání splnila pod podmínkou, že jejich hodný fotr Adolf už nevznese žádné další územní požadavky. Sudetské a Ádovo slovo nemělo však cenu ani toaletního papíru, s nimiž si tato „mírumilovná“ menšina vytírala své pangermánské řitě.

Toto výsměšné poplivání, pokálení a zneuctění slavnostního závazku se ale dotklo jednoho z hlavních aktérů mnichovské zrady.

Pro pana Chamberleina, tehdejšího ministerského předsedy Velké Británie, se tahle potupa stala neodpustitelnou a tak už v době, kdy oficiální místa království odmítala anulovat Mnichovskou dohodu, připravoval, ale hlavně prosazoval poválečné uspořádání osvobozeného Československa, v níž odsun sudetských Němců hrál rozhodující roli, což se mu, díky Bohu, pro současné Česko, podařilo.

Proč díky Bohu?

Představme si situaci po druhé světové válce v osvobozeném Československu. Pokud soužití mezi Čechy a Němci v předmnichovské republice bylo problematické, rovnoprávné soužití po hrůzách druhé světové války bylo vyloučené. To je holý fakt.

5.

Sudetští Němci by se ocitli v kategorii fakticky druhořadých občanů.

Bolševik, věrný internacionální a nadnárodní podstatě své ideologie i mocenskému aparátu by nejhorší separatistické i národnostní rozpory bezesporu víceméně úspěšně tlumil a potlačoval. Nechci být generálem po bitvě, ale po pádu bolševika by naši sudeťáci na základě práva na sebeurčení a poválečných „křivd“ sadistických Čechů požádali demokratický západ o odtržení od paskvilu jménem ĆESKOSLOVENSKO.

Nepochybuji o faktu, že jejich hlas po sebeurčení by byl nejen vyslyšen, ale v v případě odporu ze strany českého lidu podpořen „humanitárním bombardováním“ jako v případě Srbska. Na Prahu, Brno a jiná československá města, by padaly „humanitární“ bomby NATO tak jako na Srbsko, bránící svou státní integritu proti sebrance, jíž v úterý západ považoval za teroristy, ale ve středu se náhle krvaví teroristé změnili v statečné, čestné a ušlechtilé bojovníky za demokracii…

Při výročí upálení Mistra Jana Husa zaperlil geniálním objevem nositel Temletonovy ceny prelát Halík. „Vědecky“ dokázal, že Jan Hus nebyl oním reformátorem zhovadilosti křesťanské církve oněch a dalších časů, ale císař Zikmund.

Proč právě císař, který si v českých končinách vysloužil zasloužené přízvisko „šelma ryšavá“?

Inu prý proto, že zlikvidoval trojpapežství a tím zásadním způsobem ozdravil křesťanství – rozuměj římskokatolickou církev.

Ve mně to vyvolává asociaci s československým rokem šedesátým osmým minulého století. Socialismus s lidskou tváří vystřídal reálný socialismus.

Stejně jako Husovo upálení v stolení patnáctém, tak i brutální okupace Československa znamenalo zločinný postulát.

Idea a pravda neznamená žádnou hodnotu, při střetu s římskokatolickým pragmatismem nebo reálným socialismem.

Václav Havel blahé paměti byl také pěkný klouzek.

Nějak si nevybavuji, že by se někdy zmínil, že i demokracie je definovaná buď jako ideální a – teď pozor – nebo reálná.

Další komentář – alespoň prozatím – určitě netřeba.

ZASTUPITELSKÉ DROBNOSTI „Není na světě člověk ten, aby se zavděčil lidem všem.“

Předprázdninové zasedání vémyslického zastupitelstva proběhlo – alespoň pro mě – v poněkud ospalém duchu, kdy mě nejvíce pobavila už tradiční absence stejných zastupitelů za vémyslickou KDU-ČSL.

6.

Výživnou informací bylo sdělení stanoviska brněnského římskokatolického biskupa, že na opravu místní fary církev nedá ani korunu, ale že by obec mohla…. To bylo půvabné s další informací, že biskupství prodalo část vémyslické farní zahrady, aniž by se obtěžovalo informovat místní farníky.

Vážení vémysličtí občané!

Vyčuranost vysokých prelátů vždy byla, je a zůstane vlastností typickou, charakteristickou a věčnou.

Několik vémyslických občanů se mě ptalo, zda je pravda, že zastupitelstvo řešilo odchod mnoha dětí do jiné školy a že zastupitelstvo odsuzovalo rodiče žáků, kritizujících vémyslickou školu.

K tomu mohu říci jen jedno. Na tomto zastupitelstvu se o problémech místní školy nemluvilo. Ale říkám, že se bude mluvit!

Jeden bývalý lidovecký zastupitel mě kdysi přesvědčoval jako misionář pohana, že čím méně žáků, tím kvalitnější vzdělání.

Dejme tomu.

Ve vémyslické základní škole prý letos propadli dva žáci ve třídě šesti žáků dvou tříd.

V nedaleké základní škole Višňové prý rozhořčení rodiče zavolali školní inspekci na učitelku, která dala trojku žáku své kolegyně.

Pokud je pravda, že ve vémyslické škole nechali propadnout dva žáky, potom by v logice tvrzení vysokoškolsky vzdělaného bývalého lidoveckého zastupitele měl vrátit obecnímu úřadu částku ve výši zhruba sto tisíc Kč každý dotyčný pedagog.

To asi nehrozí.

VÉMYSLICKÉ HISTORKY EROTICKÉ „Ženské přirození jest chudého lidu omastkem…“

nejmenovaný vémyslický římskokatolický kostelník

Následující příběh je příběhem mé generace, příběh půvabný, milý, romantický a mladistvě nevinný, i když ten zatrolený sex byl nepřehlédnutelně, leč decentně v pozadí.

Zkrátka a dobře, do naší obce zavítala na návštěvu své příbuzné krásná, mladá a i na pátý pohled víc než cudná, nikoliv upejpavá mladá dívka. Místní panny byly, jsou a budou vždy jedny z nejkrásnějších, nejslušnějších a nejžádanějších partnerek pro potencionální ženichy. Ale co si budeme povídat – dívka a žena odjinud bude vždy přitažlivější a žádanější už jenom z podvědomého, historicky ověřeného vyhledávání co nejzdravějšího genofondu a zdraví budoucího potomstva.

Co si budeme povídat!

7.

Římskokatoličtí faráři blábolí o nejdůležitějším faktoru pro spokojené manželství jako zásadní a nejdůležitější aspekt úspěšného manželství souznění a víru v jediné křesťanské vyznání – římskokatolické.

Ale to už je jiné téma.

Zpět k vémyslickým erotickým historkám.

Je zde krásná, nepromiskuitní, nedostupná a tudíž velmi žádaná – promiňte mi ten výraz, kořist.

Já bych rád vyzvedl nádherný, neopakovatelný a jedinečný moment, kdy se desítky vémyslických chasníků, lačnícících uspět stát se životním partnerem nádherné dívky uzavřeli dohodu, že o přízeň lepé děvy se budou ucházet postupně.

Aby to zas nebylo jednoduché, jednotliví adepti o přízeň žádoucí nevěsty musí prokázat schopnost, být tohoto klání důstojným adeptem.

Vémysličtí nápadníci vymysleli fantastickou disciplinu. Velký jutový pytel naplnili osmdesátikilogramovým obsahem pšenice a určili, že se o přízeň krásné dívky budou ucházet postupně podle délky uběhnuté s uvedenou zátěží na přesně kontrolovaná trati.

Zní to jako pohádka – ale už v prvním kole uspěl nejen naprostý autsaidr v nošení těžkých břemen, ale i jako muž, ovládající taje milostného umění.

Manželství, které z tohoto poněkud bizarního seznámení vzniklo, však nemělo chybu a patří k těm, o nichž lze říci, že jsou Pánem Bohem preferována.

Vémysličtí muži nebyli, nejsou a nikdy nebudou tuctoví.

Vémysličtí muži- věřím, že budete i v budoucnu více raubíři než bábovky!

POST SKRIPTUM „Možná že nevím, co chci – přísahám ale, že pokud budu živ, pokusím se to zjistit.“ M. Hrdina st.

Na jistou – čtyř měsíční dobu – jsem se odmlčel. Ne že by nebylo co komentovat, kritizovat nebo na co sprostě nadávat.

Zkrátka a dobře byla to kombinace problémů s počítačem, osobní těžkosti, depka a jiné okolnosti, které nemá cenu vysvětlovat, natož zdůvodňovat či omlouvat.

Důležité je být zpátky v bojové linii!

Důležité je překonat slabost!

8.

Fascinují mě výzvy kavárenských povalečů k občanské odvaze, která ale nesmí podrobit kritickému rozboru politickou"korektnost „" a další demokratické „vymoženosti."

Jednu věc mi vážení spoluobčané můžete věřit- do politiky jsem se po pádu bolševika nedal z ekonomických důvodů, ale z čistě naivních, ideových důvodů. Že si mnohdy připadámjako politický blbec není zas až tak od věci – někdy se i tak cítím.

Naštěstí ne dlouho!

Na druhou stranu nepochybuji, že být v pohavlovské demokracii pronásledovaným vlkem je lepší, mužnější a čestnější než být uvědomělým beranem – lépe řečeno skopcem.

Místní KDU-ČSL, krátká cesta do pekel, už v osobě zastupitelky paní D. Holé názorně předvedla, že kdo by si dovolil mít názor odlišný od místních pánbíčkářů, dopadne jak sedláci u Chlumce.

Že se místní lidovci snížili k vyvracení nepohodlné nástěnky, malování kosočtverců až k jejímu zrušení mě absolutně nevzrušilo. Co by mě ale skutečně zajímalo a jakou otázku paní Mgr. D. Holé rozhodně na veřejném zasedání místního zastupitelstva rozhodně položím – před příštími volbami do místního zastupitelstva – jak své studenty učí k demokratické diskusi. Způsob, kterým zlikvidovala první a zatím jedinou svobodnou, demokratickou vémyslickou platformu, svědčí spíše o její bolševické podstatě, než o demokratickém smýšlení.

Zrušení nástěnky „Demokracie je boj" hubu Hrdinovi zavřít nemohlo.

Dovoluji si říci, že pro bázlivé je stávající euroamerická demokracie stejným močálem jako bolševická totalita blahé paměti.

Jako dělník jsem se nebál na bolševika otevřít hubu.

Jako občan abych se začal bát, co pohavlovská buržoasie vymyslí na nezávislé osobnosti.

Stará lidová moudrost praví, že nejhorší je se posrat strachem.

Nám skutečně odvážným vémeslákům, Čechům a Moravanům to snad nehrozí.

Váš rebel Milan Hrdina st.